Ploaie De Sânge

Legături De Sânge Cartea 13

Amy Blankenship, RK Melton

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16

Ploaie De Sânge
Legături De Sânge Cartea 13
Seria Legături De Sânge

Amy Blankenship, RK
Melton
Translator: Claudia Ene

Drepturi de autor © 2017 Amy Blankenship Ediția în limba engleză publicată de Amy Blankenship
A doua ediție publicată de TekTime Toate drepturile rezervate.

Capitolul 1

Ren a reapărut în camera din față a localului „The Witch's Brew”… exact în același loc din care dispăruse și s-a uitat cu o privire furioasă la creștetul capului lui Lacey. Ea stătea pe podea, cu spatele la el, ținându-l și legănându-l pe Vincent ca pe un copil… cu capul lui lipit de sânii ei, nici mai mult, nici mai puțin. .

Lacey își ridică brusc capul și se încruntă când luminile negre din încăpere începură să pâlpâie, făcând-o să se teamă că furtuna va întrerupe curentul electric aici, așa cum se întâmplase la „Muzeul Blestemaților”.

Vincent lăsă un zâmbet șmecher să-i apară pe buze când observă umbra în formă de om pe care fulgerul o aruncase fugitiv pe podea, chiar lângă ei. Doar de dragul distracției, își cufundă obrazul și mai adânc în pieptul moale al lui Lacey înainte de a murmura: „Cred că s-a întors iubitul tău, iubito.”

Lacey simți cum firele fine de păr de pe ceafă i se ridicară și începură să danseze. Toate simțurile ei paranormale, proaspăt dobândite, îi spuneau că Ren era atât de aproape de ea încât, dacă s-ar fi lăsat pe spate chiar și puțin, i-ar fi simțit picioarele. În sinea ei, dădu vina pe curiozitatea morbidă și își înclină capul pe spate ca să privească în sus. Așa cum se aștepta… Ren se aplecase deasupra ei și îi privea pe amândoi cu o privire severă.

Cu siguranță nu era aceeași privire blândă pe care i-o aruncase când plecase cu doar câteva minute în urmă, iar Lacey se întrebă în tăcere ce se întâmplase de i se stricase dispoziția când se întorsese la muzeu. Înainte să apuce să-l întrebe care era problema, simți podeaua de sub ea vibrând și își aruncă privirea prin încăpere când totul începu să zgâlțâie din cauza a ceea ce era sigură că era un cutremur.

Ren strânse din dinți când auzi cristalele și celelalte obiecte fragile din încăpere începând să vibreze și să cadă de pe rafturi. Neavând chef ca magazinul să fie distrus încă o dată, se ridică în toată înălțimea sa și, cu un mârâit răsunător, își concentră energia asupra stabilizării magazinului până când cutremurul trecu.

Vincent se ridică în poziție șezândă când mișcarea din interiorul magazinului se opri brusc, dar felinarul de pe stradă, chiar din fața vitrinei,

continua să se balanseze înainte și înapoi, aruncând o umbră în mișcare în încăpere.

„Ce naiba e asta?”, întrebă Vincent în șoaptă când un nor de praf și moloz trecu peste fereastră, ascunzând aproape complet vederea spre stradă.

Ren nu trebuia să ghicească… știa. Simțea demonii fugind de distrugere. Odată ce unda de șoc trecu, el răspunse: „Cred că orașul a pierdut acum ” Privirea lui îl urmări pe Vincent, care se îndrepta acum spre fereastră și se îndepărta de Lacey… un om deștept.

Vincent se agăță de pervazul ferestrei, simțindu-se încă slăbit, în timp ce privea norul de praf dens care se rostogolea pe lângă clădire în valuri ondulate. Făcu o grimasă când începu să vadă corpuri mișcându-se în praf și își dădu seama că erau de fapt demoni care fugeau din zonă, folosind praful ca pe un camuflaj murdar.

Nu s-a putut abține să nu facă un pas rapid înapoi când un demon fără piele s-a apropiat la o distanță de atingere de fereastra din fața lui. Putea vedea rămășițele a ceea ce mai rămăsese din pielea sa atârnând de fapt în fâșii de pe mușchii îmbibați de sânge. Acesta și-a întors capul să se uite direct la el, iar gura i s-a deschis larg într-un țipăt silențios și grotesc, înainte de a se estompa din nou în norul de praf.

„Spune-mi încă o dată că locul ăsta e protejat împotriva demonilor”, ceru Vincent, având senzația că erau mai mulți demoni acolo, pe stradă, decât fuseseră în muzeu.

Lacey se aplecă repede înapoi, după ce tocmai văzuse imaginea demonică de la fereastră, doar pentru a ajunge lipită de picioarele lui Ren. În acel moment, nu-i păsa și aprecia puterea reconfortantă din spatele ei.

„Nu pot intra fără invitație”, repetă ea într-o șoaptă înspăimântată, apoi țipă de frică când o mână însângerată ieși din praf ca într-un film de groază și se lipi de geam… lăsând o dâră lungă, roșie, pe toată lungimea geamului pe măsură ce trecea.

„La naiba”, șopti Vincent în timp ce se întoarse încet și alunecă pe perete, sprijinindu-se de el chiar sub pervazul ferestrei.

Ar fi preferat oricând să aibă de-a face cu cei puternici… Astfel de scene îi întorceau mereu stomacul lui Vincent. Nu trebuia să se uite din nou ca să știe că erau încă acolo… își dădea seama după privirea speriată de pe chipul lui Lacey, care se uita pe fereastră chiar deasupra capului lui.

„Închide ochii, iubito. Nu ai nevoie ca această amintire să revină să te bântuie. Ar trebui să fi dispărut până când se va așeza praful”, o liniști el cu

o voce blândă.

Mușchii maxilarului lui Ren se încordară în timp ce continua să-l privească fix pe bărbatul aflat vizavi de ei, în cealaltă parte a camerei. „Sunt multe amintiri de care s-ar fi putut lipsi”, spuse el cu o voce periculoasă, fără să-și dea seama că Încercă să-și țină furia sub control, dar, cu atâta rău care îi ieșea în cale, îi era extrem de greu. Nivelurile superioare de putere care intrau și ieșeau din raza lui de acțiune încercau să-l împingă dincolo de punctul de rupere și îl lăsau puțin tulburat.

Vincent i-a aruncat lui Ren o privire plictisită, dar când a observat strălucirea argintie din ochii celuilalt bărbat, a simțit cum i se aprinde furia.

„Iar unele amintiri nu erau menite să fie împărtășite”, replică el cu o doză uriașă de sarcasm.

„Dar, la urma urmei, ea nu ți le-a împărtășit de bunăvoie… nu-i așa? Ce te face să crezi că ești cu mult mai bun decât mine?”

Văzând umbre mai întunecate trecând pe lângă fereastră, Lacey se hotărî să urmeze sfatul lui Vincent și închise ochii. În clipa în care fu învăluită de întuneric, celelalte simțuri ale ei intrară în viteză maximă. Putea simți demonii pe măsură ce treceau pe lângă magazin și, cu cât se concentra mai mult asupra lor, cu atât senzațiile deveneau mai intense.

Simțea atâtea emoții în jurul ei… mai ales furie și frică, dar chiar și acestea erau distorsionate de intenții răuvoitoare. … era înfricoșător, dar la fel de captivant.

O senzație ispititoare i-a atras atenția și s-a concentrat asupra ei, doar ca să-și țină respirația brusc când a simțit o căldură intensă și o amețeală provocată de o pasiune care nu se potrivea cu scena care se desfășura chiar afară. A clipit când a simțit ceva extrem de apropiat de un orgasm străbătând-o și a tremurat vizibil.

„Unde te doare?”, a întrebat el, uitând complet de bărbatul pe care tocmai îl privise cu o privire ucigătoare.

Obrajii lui Lacey au luat foc, neștiind cum să răspundă la acea întrebare încărcată de semnificație. Simțind corpul dur al lui Ren apăsat de spatele ei și respirația lui caldă în ureche, ochii i s-au mărit. La naiba, asta chiar o excita.

Își strânse coapsele și se concentră asupra singurei persoane din câmpul ei vizual… Vincent.

Spre groaza ei, el părea să știe exact ce se întâmpla cu ea. Ar fi vrut să moară când privirea lui coborî încet pe corpul ei până la vârful coapselor,

făcând-o să se agite. Desigur că știa… fuseseră iubiți de multe ori.

Vincent ridică o sprânceană când privirile lor se întâlni. Cunoștea acea privire aprinsă… de fapt, el o provocase, dar în acel moment era atât de nepotrivită încât îl îngrijora. Uitând de ororile de afară, se ridică în toată înălțimea sa, nevrând ca ea să ajungă în brațele unui demon cât timp era sub influența poftei.

Observând felul în care Vincent o privea pe Lacey, Ren s-a folosit de strânsoarea cu care o ținea pentru a o întoarce, astfel încât ea să fie acum cu fața spre el, în loc de celălalt bărbat.

Privind în jos spre ochii ei excesiv de strălucitori și obrajii febrili, a mârâit când a simțit mirosul excitației ei intense. Nu demonii erau cei care îi făceau inima să bată cu putere.

Imaginea feței lui Vincent lipită de sânii ei, atunci când se teleportase pentru prima oară înapoi în magazin, îi trecu fulgerător prin minte lui Ren, făcându-l să mârâie din nou și să o privească cu o privire severă, ca un avertisment.

— Cred că ar fi bine să-i dai drumul, partenere, îi porunci Vincent. Nu-i plăcea felul în care Ren o privea… și nici mârâitul animalic, de altfel. Începu să se apropie de ea, dar pașii îi ezitară când auzi vocea fără suflare a lui Lacey.

„Când am închis ochii adineauri, nu mai vedeam demonii… dar îi simțeam pe măsură ce treceau pe lângă mine. Aproape că le simțeam răutatea și aura malefică. Și, fără să vreau, mi-am îndreptat atenția de la ei și m-am concentrat asupra a ceea ce Gypsy și Nick… fac în adăpostul antiaerian chiar sub noi.”

Ren se strădui să se concentreze prin ceața roșie a răului care îi pătrundea fără milă în creier și înțelese treptat ce îi stârnise pasiunea… dar faptul că ea îl chemase în tăcere pe Vincent în locul lui nu era permis… niciodată mai mult. Își ridică încet privirea peste capul ei pentru a-l fixa direct pe bărbatul pe care era pe cale să-l omoare.

Când degetele lui Ren s-au strâns brusc până la durere, Lacey și-a smuls încheietura din strânsoarea lui și a făcut un pas grăbit înapoi. Ridicându-și mâna să-și frece încheietura pe care el o strânsese atât de tare, a încruntat sprâncenele. „Iar furia ta doare, așa că ce-ar fi să o mai temperezi, având în vedere că această abilitate nedorită este în întregime vina ta… nu a mea.”

Când zări sclipirea argintie din spatele ochelarilor de soare întunecați pe care îi purta, făcu încă un pas înapoi, doar pentru a vedea cum brațele

lui o cuprindeau din spate. Încă afectată de urmările excitării și ale orgasmului atât de rapid, se lăsă pe spate în îmbrățișarea familiară a lui Vincent.

Vincent își strânse brațele în jurul ei, protector, și își îngustă privirea asupra lui Ren. „Exact de ce te acuză că i-ai făcut?”

„Vincent, nu”, îl avertiză Lacey când un val și mai puternic de energie malefică alungă vibrațiile delicioase pe care le primise din adăpostul antiaerian de dedesubt. Se încruntă când își dădu seama că, dacă ea simțea aceste auri tulburătoare atât de puternic… atunci existau șanse foarte mari ca Ren să primească o supradoză malefică din ele.

„Nu face greșeala să crezi că mi-e frică de el, porumbițo”, spuse Vincent calm, punând suflet în fiecare cuvânt.

Ren își concentră atenția asupra modului în care unul dintre brațele lui Vincent se încrucișa chiar deasupra sânilor plini ai lui Lacey, în timp ce celălalt se afla la doar un inch mai jos.
Îmbrățișarea părea un pic prea seducătoare și posesivă pentru gusturile lui, iar ea avea dreptate în privința lui Nick și Gypsy… îi simțea făcând dragoste, alături de cantitatea enormă de rău care încă nu reușise să scape în siguranță din raza lui de acțiune de succubus. Nu era o combinație bună să mai adauge și gelozie și furie.

„Hei, Vincent, sunt curios să aflu ceva. Cât timp îți ia să-ți revii după ce ți s-a rupt gâtul?” Colțul buzelor lui Ren se ridică într-un zâmbet răutăcios abia schițat. „Lasă, știu cum să aflu răspunsul.”

Lacey deschise gura și întinse brațele ca să-l oprească pe Ren, dar, spre surprinderea ei, corpul lui Vincent dispăru literalmente în aer, făcând-o să se clatine înapoi. În clipa următoare, se trezi cu spatele lipit de sticla rece a ferestrei. Ochii i se măriră, întrebându-se ce îi făcuse Ren lui Vincent de îl făcuse să dispară fără măcar să-l atingă.

Ren abia a înregistrat faptul că Storm tocmai îi furase ținta, atenția lui revenind asupra lui Lacey. S-a aruncat înainte și a lovit cu palmele de fiecare parte a ei, prindându-și prada între sticla care tremura. În timp ce se uita în jos la prizoniera sa, putea vedea siluetele demonilor de cealaltă parte a ei trecând atât de aproape încât ar fi putut să-și întindă mâna prin fereastră și să-i prindă.

Lacey își întoarse încet capul să se uite la una dintre mâinile lui și observă că era aliniată cu amprenta însângerată de pe cealaltă parte a geamului. O crăpătură subțire se formă în geam, acolo unde o atingea el, și

începu să se întindă în zigzag spre ea. Simți cum frica o cuprinde când una dintre umbre se izbi de geam cu un zgomot surd. Înghiți în sec, știind că umbrele nu ar trebui să scoată niciun sunet și nici să poată face geamul să vibreze așa.

Ne dorind ca singurul lucru care o despărțea de demoni să se spargă, Lacey și-a ridicat brusc privirea speriată spre Ren. Trebuia să-l calmeze înainte să fie prea târziu și a făcut primul lucru care i-a venit în minte.

Apucându-l de umăr cu o mână, Lacey s-a ridicat brusc, apăsându-și buzele cu putere pe ale lui, în timp ce cealaltă mână i-a alunecat în jos, peste zona inghinală a pantalonilor. A găsit repede dovada că el nu numai că își pierduse controlul, dar era, evident, excitat. Și-a înfășurat mâna în jurul umflăturii uriașe și l-a strâns, în timp ce îi lingea și îi sugea agresiv buza de jos.

Ren închise ochii și mârâi, în timp ce lumea lui părea să se restrângă din cauza nevoii de a pătrunde atât de adânc în Lacey încât ea să nu mai dorească niciodată să fie în brațele altui bărbat.

Când primul lucru pe care l-a făcut Ren a fost să mârâie amenințător, Lacey a început să se îndepărteze de el, cu intenția de a fugi cât o țineau picioarele, dar brațul lui a înconjurat-o repede și a ridicat-o la pieptul lui. Ea a clipit când coapsa lui și-a făcut loc între picioarele ei și s-a trezit repede călare pe el, rochia ei ridicându-se sus pe șolduri.

Excitația pe care o simțise se reîntoarse în ea fără milă… dar de data aceasta senzația copleșitoare nu provenea de la cuplul de jos. Provenea de la bărbatul periculos care o ținea acum în strânsoarea lui.

Ren o apucă de părul din spate și îi ridică fața în sus, preluând controlul asupra sărutului.

*****

Vincent mârâi de frustrare când peisajul i se schimbă și brațele lui nu o mai țineau pe femeia pe care o strânsese atât de protector cu doar o secundă în urmă. Căutând-o pe Lacey, se întoarse complet și strânse din dinți când își dădu seama că se afla într-un loc complet diferit… un fel de birou imens, după cum arăta.

„La naiba”, a înjurat el, acum complet dezorientat.

„Bine ai venit la PIT”, spuse Storm de la scaunul său din spatele biroului. Așteptase cu nerăbdare momentul acesta și se străduia din greu să

nu zâmbească.

„PIT”, întrebă Vincent, întorcându-se brusc pentru a localiza vocea. „Am auzit de voi, băieți, dar nu m-am gândit niciodată că voi avea ocazia să vă cunosc pe vreunul dintre voi.”

„O să ne cunoști pe mai mulți dintre noi… Ren fiind primul”, îl informă Storm.

Vincent se înțepeni auzind numele lui Ren. „Nu-i de mirare că nemernicul ăla mare e atât de încrezut. Are aproape o armată care să-l susțină.”

Storm își stăpâni zâmbetul. „Ren n-are nevoie de o armată, dar nu ăsta e motivul pentru care te-am adus aici.”

„Atunci care e motivul?”, întrebă Vincent, simțindu-se de fapt nerăbdător. Trebuia să se întoarcă la Lacey și să se asigure că era în siguranță.

„Dacă ai terminat de te prefăcut că ești sclavul demonilor… vreau să te alături PIT”, spuse Storm, trecând direct la subiect. „Abilitățile tale te fac perfect potrivit pentru PIT, iar mica ta dependență poate fi rezolvată.”

Vincent îi aruncă o privire furioasă celuilalt bărbat. „Ce dependență ar fi asta, amice?”

„Cea în care ești dependent de a te lăsa ucis”, răspunse Storm cu o privire fermă. „Te asigur că, luptând alături de noi împotriva demonilor… există o mare probabilitate să-ți satisfaci în continuare această dependență.”

„Sună foarte frumos, dar cred că o să refuz. Singurul motiv pentru care mă aflu în orașul ăsta blestemat este Lacey, iar să o las singură cu demonul ăla cu ochi argintii nu se află pe lista mea de priorități”, spuse Vincent, devenind agitat.

„Ren este, în esență, un om, ceea ce înseamnă că sângele lui este la fel de roșu ca al tău”, îl corectă Storm. „Voi doi aveți, de fapt, multe în comun, având în vedere că amândoi aveți puteri rare. În timp ce tu ai capacitatea de a te reînvia după orice rănire, inclusiv după moarte, Ren are capacitatea de a absorbi puterea oricărei ființe supranaturale care se află în raza lui de acțiune. Animozitatea pe care o nutrești față de Ren este nefondată… el nu face parte din rasa Căzuților”, a explicat el.

Privirea lui Vincent se întunecă: „Ce știi tu despre Cei Căzuți?”

„Știu destul”, spuse Storm enigmatic.

Deci… răpitorul lui era un fan al tipilor mari, morocănoși și melancolici… grozav. În opinia lui, asta nu făcea decât să-l transforme pe

omul ăsta într-un idiot de-a binelea.

„Dacă Ren poate absorbi puterea celor din jurul său, atunci e suprasolicitat chiar acum, având în vedere că micul magazin de magie în care se află este înconjurat de demoni în acest moment”, sublinia Vincent. „Omul ăla nu părea prea stabil când m-ai smuls de acolo… și cred că avea toată intenția să cronometreze cât îmi ia să-mi revin după o fractură de gât.”

„Mi-ar fi luat douăzeci și cinci de minute și treisprezece secunde să-mi revin”, zâmbi Storm când fața lui Vincent își pierdu orice expresie. El ridică din umeri: „Trebuia să se fi întâmplat

deja pentru ca eu să știu momentul potrivit în care să apar. Se pare că știi exact ce butoane să apeși ca să-l enervezi pe Ren. Cât despre Lacey, ea e perfect în siguranță în prezența lui.”

„Îmi pare rău dacă mi-e greu să te cred, amice”, mârâi aproape Vincent, nevrând să mai piardă timp cu prostiile astea. Întâlnise destule entități puternice și, din câte știa el, niciuna dintre ele nu era capabilă să dea timpul înapoi.

„Depinde în totalitate de tine ce alegi să crezi”, Storm ridică din umeri, știind ce urma.

„Dacă ești de acord să te alături PIT, atunci vei avea ocazia să vezi cu ochii tăi.”

Vincent clătină din cap: „Nici vorbă. Poți să mă duci naibii înapoi exact de unde m-ai răpit.”

Expresia lui Storm era bântuită și nu dădu nicio importanță respingerii rapide. „Doar pentru că te-ai ascuns printre demoni nu înseamnă că ți-ai pierdut adevărata natură. Ai fost odată cavaler al unuia dintre cele mai puternice regate din istorie și ai salvat multe vieți. I-ai protejat pe cei slabi de asupritorii lor și, chiar și în momentul morții tale adevărate, ai murit luptând cu un demon pe care știai că nu-l poți învinge… totul pentru că credeai că protejezi un copil mic și fără apărare.”

„De unde naiba știi tu asta?”, șopti Vincent, în timp ce amintirea vie îi trecu ca un fulger prin minte.

„Poate ai înțelege mai bine dacă m-aș prezenta cum se cuvine”, spuse Storm, chiar înainte de a dispărea.

Vincent tresări când Storm apăru brusc chiar lângă el, apucându-l de braț, iar peisajul din jurul lui se schimbase din nou. Spre uimirea lui, se aflau din nou în muzeu, ascunși într-o nișă umbrită. Își aruncă privirea în

jurul sălii principale și văzu că demonii încă se pregăteau pentru licitație, care, evident, nu avusese încă loc.

Instinctiv, s-a cufundat și mai adânc în întuneric când David a intrat în cameră, urmat de aceiași demoni care îl torturaseră… putea chiar să-și vadă sângele, încă proaspăt, pe mâinile lor.

Muzeul dispăru, iar biroul îi înconjura din nou brusc. „Mă numesc Storm și sunt un Călător în Timp. Pentru a verifica amănunțit trecutul cuiva, pur și simplu mă duc să văd adevărul cu ochii mei."

Buzele lui Vincent se strânseră… prins între nevoia de a fi uimit și cea de a o verifica pe Lacey. Un Călător în Timp… PIT… orașul ăsta tocmai a devenit al naibii de mult mai interesant.

„Îți dai seama că încă te străduiești să protejezi pe cineva mai slab decât tine… este pur și simplu natura ta adevărată să faci asta. Hai să facem o înțelegere", propuse Storm, fără să simtă niciun remușcare pentru că își încălca propria regulă privind încheierea de înțelegeri, întrucât niciunul dintre ei nu era demon. „O să mă duc să o aduc pe Lacey chiar acum, dacă ești de acord să ni te alături. La urma urmei… ea este deja membră a PIT și locul ei este aici, alături de noi."

Vincent nici măcar nu s-a obosit să se gândească la asta. Sincer… la momentul ăsta, ce avea de pierdut?

Capitolul 2

Ren îi cuprinse cu palma partea inferioară a spatelui lui Lacey și o trase mai aproape, făcând ca căldura ei să-i alunece delicios până la coapsă. Își frecă erecția de mâna ei care îl mângâia și adânci sărutul cu un mârâit aspru, mișcându-se într-un ritm erotic pe care ea îl urma de bunăvoie. Majoritatea demonilor plecaseră, permițându-i să-și revină încet din valul de putere dispus să-i dezvăluie încă acel mic secret, din cauza noii euforii în care era cuprins.

Lacey se opri brusc când își dădu seama că nu mai simțea senzația înfiorătoare pe șira spinării, provocată de demonii de lângă fereastră. Amintirea demonilor avu un efect de domino asupra ei… reamintindu-i faptul că, cu doar câteva clipe în urmă, brațele lui Vincent dispăruseră în mod misterios din jurul ei. Scena îi trecu fulgerător prin minte, făcând-o să se încrunte.

În clipa în care a încetat să-i mângâie coapsa și să-i răspundă la sărut cu atâta abandon, Ren i-a eliberat buzele și s-a retras suficient cât să o privească fix în ochi. Văzând expresia surprinsă de pe chipul ei, și-a coborât piciorul, lăsând-o să alunece în jos pe corpul lui până când a rămas acolo, tremurând, forțând-o să se țină de umerii lui pentru a-și păstra echilibrul.

„Încercam doar să te calmez”, spuse Lacey, fără suflare. Își dorea în tăcere un calmant, acum că coapsele îi luau din nou foc. Încercând să-și distragă atenția, se uită pe lângă Ren spre locul unde ar fi fost Vincent, dacă nu ar fi dispărut. „Unde s-a dus Vincent?”

Ren își trecu o mână prin breton când își dădu seama că ea îl sărutase doar ca să-i distragă atenția. Suflă, încercând să ignore faptul că Nick și Gypsy erau încă sub ei… făcând-o ca iepurii. Își strânse buzele, gândindu-se că era încă puterea membrilor PIT de care se hrănea, din moment ce demonii păreau să se fi împrăștiat.

„Storm l-a luat”, o informă Ren, de parcă nu i-ar fi păsat deloc.

Refuză să se îndepărteze de ea, obligând-o să se strecoare dintre el și fereastră. Se uită fix la amprenta însângerată de pe fereastră, apoi își mută privirea de pe geam pentru a-i urmări mișcările din jurul lui.

„L-a luat unde?”, șopti Lacey, acum că îi întorsese spatele. Simți un fior aproape imperceptibil când el se apropie în spatele ei.

Ren își apropie buzele de pavilionul urechii ei și îi răspunse în șoaptă, cu o voce răgușită:

„Am auzit că Hades e drăguț în perioada asta a anului. Poate că Storm l-a teleportat acolo pentru o vacanță lungă și plăcută.”

„Probabil că l-a dus pur și simplu la castel”, îl corectă Lacey puțin prea tare, în timp ce se întoarse brusc cu fața spre el, mai degrabă decât să-l lase să facă asta din nou. La naiba, asta aproape că îi făcuse genunchii să se îndoaie. „Ar fi putut să ne teleporteze și pe noi”, mormăi ea, simțindu-și obrajii înflăcărându-se în timp ce se întreba dacă Storm o văzuse cum îl asaltase sexual pe Ren și decisese să nu intervină.

„Ce te grăbești?”, întrebă Ren, nefiind încă pregătit să o reunească cu iubitul ei mort. Nu reuși să-și ascundă zâmbetul satisfăcut, știind că putea transforma acel gând fictiv în realitate de câte ori dorea, având în vedere că nemernicul ar fi fost destul de prost să revină la viață de fiecare dată.

Lacey își coborî privirea spre podea, fixându-i din nou, din greșeală, pe Gypsy și Nick. Simți căldura răspândindu-se din nou pe obraji. „E un singur pat aici și cred că e ocupat. În plus, vreau să mă asigur că Vincent e în siguranță.”

„Vincent e bine”, o informă Storm, teleportându-i în biroul castelului înainte ca ea să-și termine propoziția. Se teleportă repede la birou, ca să nu fie atât de aproape de furia lui Ren, care fusese întrerupt. Nu era vina lui că Vincent rămăsese fără teamă în zona de pericol.

„Douăzeci și cinci de minute și treisprezece secunde”, spuse Vincent, aruncându-i o privire furioasă lui Ren.

„Ce?”, izbucni Ren, simțind cum i se aprinde furia acum că idiotul îi reapărea în fața ochilor.

„Atât durează să-ți revii după o fractură de gât”, zâmbi Vincent. „Îmi pare rău că îți stric curiozitatea.”

„Ren nu era chiar el însuși”, spuse Lacey, interpunându-se între ei, dar faptul că stătea cu spatele la Ren făcea evident pe cine apăra.

Vincent urmări cum un zâmbet lent și viclean îi apăru pe buzele lui Ren… păcat că Lacey nu-l putea vedea. Nu-i nimic, știa cum să spargă baloanele umplute cu aer cald. „Presupun că Ren nu e el însuși prea des, având în vedere că e un succubus și își petrece timpul într-un oraș infestat

de demoni sângeroși. N-aș avea încredere în el nici cât să-l arunc cât pot de departe.”

„Păi… păcat, având în vedere că ne-a ajutat să ne salvăm viețile amândurora în seara asta”, replică Lacey încăpățânată.

„Nu am nevoie de nimeni să-mi salveze viața… sau ai uitat de micul meu handicap?”, tună Vincent, făcând un pas mai aproape ca să o poată privi de sus. O văzu cum își deschise buzele, inspirând brusc, și regretă instantaneu faptul că știa exact cum să o rănească cel mai tare.

Trăsăturile i se înmuiară când ea întinse mâna de parcă ar fi vrut să-i atingă obrazul, dar palma răsunătoare care se auzi prin toată camera îi făcu să se încrunte din nou cu toată forța. Bine… poate că merita asta, deși nu-și putea da seama de ce.

„Asta e pentru că te-ai sinucis chiar în fața mea, nemernicule fără inimă”, spuse Lacey aspru, înainte de a adăuga puțin mai tare: „Și doar pentru că nu-ți amintești asta nu înseamnă că te iert.”

„Am luat notă”, răspunse Vincent sarcastic, în timp ce Lacey se întoarse pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre biroul în spatele căruia stătea Storm.

Lacey își așeză palmele pe blatul biroului și se aplecă în față ca să-i șoptească lui Storm.

„Scuze… n-ar fi trebuit să spun nimic despre asta… nu-i așa?”

Storm se strădui din răsputeri să mențină contactul vizual cu ea, dar, chiar și așa, îi putea vedea aproape tot sânul din cauza felului în care ea se apleca în față în rochița sexy pe care el i-o alese. Uneori se depășea pe sine însuși.

„Cineva trebuia să-i spună asta mai devreme sau mai târziu”, răspunse el, teleportându-se lângă ea, dar îndreptându-se acum spre ceilalți doi bărbați. Își frecă bărbia pentru a-și ascunde zâmbetul când Lacey își întoarse încet capul să-l privească, fără însă să se ridice din poziția aceea sexy. „Ren, ce-ar fi să completezi baza de date cu privire la misiunea de diseară?”

Ren apăru brusc în spatele biroului, surprinzând-o pe Lacey atât de tare încât aceasta își ridică brusc privirea spre el, doar pentru a descoperi că el nu se uita la fața ei. Ea își coborî privirea, confuză, apoi îngheță, văzând exact la ce se uita el… la sânii ei. Refuzând să accepte jenă, îi aruncă un zâmbet răutăcios înainte de a se ridica încet și de a-i întoarce spatele.

Storm ridică o sprânceană amuzat când Ren se întoarse să-l privească acuzator. Acea mică bucățică de plăcere pentru ochi nu era vina lui… cel puțin el savurase o înghițitură delicioasă. Își îndreptă din nou atenția spre Vincent, care stătea încă acolo, mângâindu-și bărbia gânditor în timp ce o privea pe Lacey.

„Nu vreau să vorbesc despre asta”, îi spuse Lacey, punând capăt seriei de întrebări înainte ca aceasta să apuce să înceapă.

Vincent ridică mâinile în semn de capitulare: „Bine.”

„Ai fost de acord să te alături PIT?”, îl întrebă ea, înmuiindu-și tonul. Încercă să nu acorde atenție faptului că una dintre obrajii lui era acum cu câteva nuanțe mai roșie din cauza temperamentului ei.

„Cred că da”, răspunse Vincent, știind acum că Storm îl prinsese bine cu acea mică înțelegere. Era evident că ea nu fusese deloc în pericol, iar Călătorul în Timp ar fi știut asta cu certitudine.

„Hei, ți-am spus eu că era în regulă”, se apăra Storm cu un gest de indiferență, când Vincent îi aruncă o privire posomorâtă.

„Care e șmecheria?”, întrebă Vincent, fără să fie chiar atât de supărat că fusese păcălit să facă o înțelegere care îl lega de o Călătoare în Timp legendară și de eluziva organizație PIT.

„Trebuie să ai un partener”, răspunse repede Lacey, amintindu-și raționamentul din spatele regulii.

„Te oferi tu?”, zâmbi Vincent, începând să-i placă tot mai mult înțelegerea pe măsură ce treceau minutele.

„Nu”, răspunse Ren în locul ei. „E a mea.”

Lacey clipi surprinsă de tonul posesiv al lui Ren, dar nu-l numi mincinos. Se uită curioasă spre Storm. „A mai existat vreodată un menage a trois?” Nu-și dădu seama de caracterul nepotrivit al întrebării până când observă că sprânceana dreaptă a lui Vincent se ridică câteva trepte și auzi un mârâit joasă venind din spatele ei.

„Oh, Doamne, treceți peste asta, perverșilor. Nu am vrut să spun asta și știți bine”, insistă Lacey, încrucișându-și brațele pe piept. Clipi, trebuind să alunge tot felul de gânduri murdare care încercau brusc să se transforme în imagini în mintea ei murdară.

Storm își frecă tâmpla, încercând să nu râdă. Cineva trebuia să-i sară în ajutor, și se părea că va trebui să fie el. „Uneori, echipele PIT ies împreună în grupuri, dar chiar și atunci, ai acea persoană specială pe care o supraveghezi cu atenție, și viceversa. Se întâmplă să cunosc partenerul

temporar perfect pentru Vincent, întrucât, din întâmplare, partenerul acelei persoane este dispărut în misiune în acest moment.”

„Păi, nu pare că această persoană a avut grijă prea mare de ultimul său partener… nu-i așa?”, sublinia Vincent, simțindu-se puțin sarcastic și fără să-i pese dacă le plăcea sau nu. Se încruntă la Lacey, întrebându-se când ajunsese să se atașeze atât de mult de ea. Faptul că văzuse roșu când Ren anunțase cu îndrăzneală „ea e a mea” nu era un semn bun.

„E cam greu să ții ochii pe un metamorf care a intrat în modul invizibil. Sunt sigură că Trevor e pe undeva pe aici, dar sub ce formă, nici măcar eu nu știu”, se apăra Storm.

„Un metamorf… pe bune?”, întrebă Vincent, simțindu-se de parcă s-ar fi trezit brusc într-un magazin de dulciuri paranormale, cu tot felul de arome exotice. Înțelegea că adevărații metamorfi nu erau doar fabule, dar demonii din rețeaua de hoți căutaseră unul de o veșnicie și nu reușiseră niciodată să găsească o astfel de enigmă.

„O să-l pui împreună cu Chad?”, întrebă Ren, deși nu era chiar împotriva ideii, dacă asta îl îndepărta pe celălalt bărbat de Lacey.

„Gândește-te… amândoi par să aibă aceeași afecțiune”, sublinia Storm, știind că Ren va înțelege sensul ascuns.

„Vrei să spui că are un fetiș pentru moarte?”, făcu Vincent o grimasă,

întrucât aceea era

„afecțiunea” de care Storm îl acuzase pe bună dreptate. Ignoră privirea ascuțită pe care Lacey i-o arunca brusc. Ea ura când el vorbea despre moarte de parcă n-ar fi fost mare lucru. „Dacă aveai de gând să mă pui cu un demon, atunci de ce nu m-ai lăsat pur și simplu cu demonii cu care eram deja obișnuit?”

„Chad e sută la sută om, dar Storm are dreptate. A fost ucis recent… înjunghiat în inimă.” Ren se opri, observând o privire de avertisment din partea lui Storm și se conectă în secret la vocea interioară a lui Storm, doar pentru a afla că nu trebuia să spună niciun cuvânt despre Cei Căzuți… nici despre Kriss, nici despre Dean. Trebuia să se concentreze ca să-și păstreze expresia impasibilă în timp ce făcea legăturile.

Îndreptându-și din nou toată atenția asupra lui Vincent, Ren continuă. „Chad s-a ridicat din nou în picioare și umblă pe aici, fiind la fel de uman ca și tine. Până acum, Chad a murit o singură dată și asta s-a întâmplat împotriva voinței lui, așa că nu aș numi-o o fetiș.”

„Data viitoare când va muri, ar putea rămâne mort… sau nu”, a intervenit Storm. „Oricum ar fi, nu am voie să dezvălui spoilere.”

„Da, sigur”, spuse Vincent, simțind cum sarcasmul îi revenea.

„Nu minte”, a insistat Lacey, apropiindu-se de Storm. „Dacă spune cuiva ce se va întâmpla în viitor sau chiar dacă dă vreun indiciu în acest sens, începe să sângereze din răni pe care nici măcar nu le putem vedea.”

Ea se întoarse să-l privească pe Storm și întinse mâna să-i atingă cu tandrețe brațul. „Am văzut cum se întâmplă”, spuse ea cu tristețe. „Ai încălcat regula și ai sângerat pentru mine.
Lucrurile acelea oribile m-au străpuns complet în seara asta. Aș fi fost moartă acum dacă nu l-ai fi avertizat pe Ren despre ce urma să se întâmple.”

Storm încercă să-și ascundă dragostea care îi strălucea în ochi în timp ce o privea pe Lacey și îi simțea atingerea blândă… dar o iubea din tot sufletul, așa că îi era greu. „Faptul că ești aici acum a făcut ca fiecare picătură să merite”, spuse el sincer, înainte de a-și ridica privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Ren. „În plus, consecințele morții tale ar fi fost groaznice și asta nu e un spoiler, din moment ce nu s-a întâmplat.”

„Dar, evident, s-a întâmplat și tu ai șters totul.” Lacey îi zâmbi cu admirație, apoi se lipi de el și îl îmbrățișă din toată inima. „Tu și Ren ați ales să mă salvați”, adăugă ea, înainte de a se retrage pentru a-l privi pe Vincent. „Dacă Storm vrea ca tu să fii cu Chad, atunci probabil că există un motiv foarte bun pentru asta.”

Vincent se înseriază, înțelegând brusc. Acești doi bărbați puternici o puteau proteja pe Lacey mult mai bine decât ar fi putut-o face el vreodată… deja dovediseră acest lucru. Cine era el să-i ia acest tip de siguranță?

Suspinând dramatic, îi făcu cu ochiul. „Bine, m-ai convins. Putem fi amândoi fane ale Călătorului în Timp.” Lăsase intenționat numele lui Ren în afara listei de fani, pentru că nu era convins că uriașul ăla era iubitul ei… ci doar un bodyguard al naibii de bun.

Ren a ignorat faptul că îi putea auzi gândurile lui Vincent clar și răspicat. Din punctul lui de vedere, câștigase deja bătălia doar pentru simplul fapt că Lacey nu se rugase să fie partenera lui Vincent.

„Deci, ești de acord să faci echipă cu Chad?”, întrebă Lacey cu un zâmbet fericit. Nu putea să rămână supărată pe Vincent nici dacă ar fi plătit-o cineva… nu când îl adora atât de mult. Se încruntă când ecranul uriașului

monitor de pe peretele din dreapta ei se crăpă brusc cu un zgomot puternic și scântei căzură în cascadă pe podea.

Ren își frecă podul nasului înainte de a arunca o privire furioasă către monitorul spart, suficient de mult cât să-și folosească puterile pentru a repara rapid pagubele pe care tocmai le provocase.

Vincent aruncă o privire suspicioasă în direcția lui Ren înainte de a-i răspunde zâmbetului lui Lacey. „Sigur, din câte știu eu, Chad a fost zgâriat de pisica unui demon și acum are nouă vieți… oops, opt vieți", se corectă el și ridică din umeri. „Cred că pot să-l inițiez în tainele meseriei."

Se îndreptă cu pași mari spre Lacey și, fără teamă, își puse brațul în jurul umerilor ei, apoi îi întoarse pe amândoi cu fața spre Storm. „Deci, ce anume face Chad pentru PIT?"

„Chad e un polițist de rang înalt, deși e unul dintre puținii polițiști umani rămași în oraș. Având în vedere că multe dintre apelurile la 911 primite sunt mai mult decât puțin ciudate, a trebuit să umplem orașul cu polițiști paranormali, pe lângă cei infiltrați în rândul echipelor de salvare, al spitalelor și al pompierilor", a răspuns Storm.

„E de înțeles", încuviință Vincent, calculând în tăcere câți polițiști paranormali ar fi nevoie pentru a pune la cale o astfel de operațiune la scara întregului oraș. „După goana pe care am văzut-o în seara asta în fața localului Witches Brew, e o minune că oamenii nu cad ca muștele."

Storm începea să se epuizeze din cauza aparițiilor și dispariților sale rapide din cameră, astfel încât nimeni să nu-și dea seama ce făcea. Din fericire, Ren era prea ocupat ca să-i observe starea de slăbiciune, fiind concentrat pe faptul că Vincent o atingea din nou pe Lacey.

Revenind la subiect, Storm a continuat: „Datorită eforturilor comune ale PIT, numărul victimelor umane a fost menținut la un nivel minim, dar chiar și așa, Demonii încearcă să rămână ascunși de noi, dar nu mă înțelege greșit… e o treabă foarte periculoasă și exact pe gustul tău."

„Da, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla e să fii ucis în mod dureros… în mod constant", a fost de acord Ren, făcând să sune ca și cum ar fi cel mai bun lucru din lume. Cine ar fi crezut că poate fi atât de răutăcios.

„Ooh… Cred că tocmai mi s-a făcut pielea de găină… mai străduiește-te", îi răspunse Vincent la acea remarcă sarcastică, cu cel mai plictisit ton posibil.

Storm le-a întrerupt războiul verbal înainte ca acesta să degenereze în prima moarte dureroasă a lui Vincent ca membru oficial al PIT. „Cu cunoștințele tale despre diferitele tipuri de demoni și despre care ar putea fi punctele lor slabe, ne-ai fi de mare ajutor. Și nu-ți face griji… vei avea un arsenal de arme și nu mă refer la echipamentul standard al poliției… avem genul de arme care tind să le strice ziua demonilor."

Lacey aruncă o privire către Ren când Storm menționă armele. Adevărul era că… ea se uita la cea mai bună armă a lor, dar, după ce se întâmplase la „Witch's Brew", înțelesese că el era și bomba instabilă care îi putea distruge pe toți dacă își pierdea controlul. Amintindu-și cum îi redase acel control, roși și își întoarse privirea.

„Dar nu uita", îi reaminti Storm lui Vincent, „sarcina ta principală este să-l ții pe Chad în siguranță până când Trevor iese din ascunzătoare. Dacă devii neglijent și ești eliminat de un demon, asta îl lasă pe Chad fără un sprijin adevărat până când te reînvii."

„Apropo de arme", spuse Vincent și îi zâmbi lent lui Storm. „Odată ce treaba de dădacă se termină, îți propun să facem echipă și să mergem să recuperăm niște obiecte foarte unice despre care știu… lucruri pe care demonii le-au ascuns."

„Chiar crezi că o să faci echipă cu Storm?", întrebă Ren, ridicând o sprânceană, simțind din nou o nevoie copleșitoare de a-l face bucăți pe Vincent.

Lacey se încruntă din nou la el, auzind gelozia din vocea lui. Bărbatul părea să aibă o tendință posesivă de un kilometru și, evident, nu voia să o împartă nici pe ea, nici pe Storm.

„Ești zgârcit", îl acuză ea.

Ren ridică din umeri: „Mă uimește cât de mult se crede nou-venitul ăsta."

Lacey a dat din ochi. „Oh, treci peste asta, ce vârstă ai… cinci ani?" S-a îndepărtat de Vincent și s-a apropiat de Ren, urmărindu-i fața în căutarea oricărui semn care i-ar fi îmbunătățit starea de spirit și i-ar fi confirmat teoria.

„Sunt mult mai în vârstă decât tine", o tachină Ren, cu un zâmbet larg, acum că Vincent rămăsese singur.

„Tu ai stricat boilerul cât timp eram la duș", a replicat Lacey glumeț, acum că avea dovada că prezența ei era echivalentul unui calmant pentru el. „Așa că, mental, ești mult mai tânăr decât mine."

„Să te duc să-l cunoști pe Chad?”, întrebă Storm, încercând să-i distragă atenția lui Vincent și să-l țină departe de necazuri. Lacey învăța repede cum să calmeze latura întunecată a lui Ren, dar Vincent era al naibii de lent la înțeles.

„E sigur să-i lăsăm singuri?”, șopti Vincent, apoi își ridică îndrăzneț vocea pentru a le atrage atenția. „Apropo… Sunt destul de sigur că sunt mai în vârstă decât oricare dintre voi și amândoi sunteți pedepsiți… deși s-ar putea să o iert pe Lacey cu o palmă la fund, dacă e de acord să se poarte frumos.” Îi aruncă un zâmbet sugestiv când ea se întoarse brusc să-l privească cu ochii mari.

Storm a întins repede mâna și l-a teleportat pe Vincent departe de pericol, având grijă să-și amintească expresia de pe fața lui Ren. Poate că se va întoarce special cu un aparat foto, dacă tot era acolo.

Incapabil să ignore strălucirea ciudată care i-a explodat chiar în față, Ren a clipit. În loc să-l prindă pe idiotul pe care îl țintise, a sfârșit prin a apuca aerul și a privi o bucată de hârtie care flutura în fața lui. A smuls-o din aer cu un mârâit frustrat.

„Ce-i aia?”, întrebă Lacey, complet împăcată cu faptul că Storm dispăruse din nou împreună cu Vincent. Cel puțin avea încredere că Storm îl va ține în siguranță și în viață.

„Se pare că fostul tău partener va fi în afara razei de acțiune pentru restul zilei”, spuse Ren, încruntându-se, când biletul dispăru brusc și fu înlocuit de o fotografie a feței sale, deformată de furie. Ha… Ha. Storm era o adevărată sursă de amuzament în ultima vreme. Zâmbi răutăcios în timp ce fotografia se transformă în praf și îi alunecă printre degete.

Ren își întoarse capul să o privească pe Lacey și observă că ochii ei sclipeau de umor. Ea încă se uita fix la mâna lui, acolo unde fusese fotografia.

„Ți-a plăcut, nu-i așa?”, o întrebă el, ridicând o sprânceană. Ea îi făcea greu să-și stăpânească furia. Felul în care dădea din cap cu entuziasm era pur și simplu prea drăguț.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: http://www.ebooks2go.com